

Dues ànimes

El petit cotxe blanc avança al llarg d'un tram de carretera gelada, en la resplendor de la primera llum d'un nou dia. Un dia de març, de fa dos anys. Inusualment blanc de neu; com ja sabríeu, al sud d'Itàlia la calor i el sol acompanyen cada temporada i el paisatge emblanquinat d'aquell matí per a la Clara és un regal de comiat, tot per ella, que tant estima la pau i tranquil·litat de la neu i les muntanyes on es va criar. Està anant cap a l'aeroport, la Clara. Està a punt de sortir per viure un' aventura que mai no hauria cregut possible una mica de temps abans. I ara, per fi, aquest petit somni s'està fent realitat: passar sis mesos a Espanya, a Catalunya, a Lleida, per treballar en un laboratori de recerca durant el seu projecte Erasmus. I, per això, és entusiasta com poques vegades ho ha sigut en la seva vida; és l'emoció de la descoberta, de la novetat, del que és diferent. Durant el viatge, en el marc màgic de pins que corre al seu costat, la seva ment vaga entre el passat, el present i el futur. Pensa de nou a tots els preparatius fets abans de que arribés aquest dia, a la recerca de la destinació entre les moltes disponibles a Europa. A la forma en què va triar Lleida, una petita ciutat desconeguda uns mesos abans i de la que encara no sap pronunciar bé el nom. Sí, perquè la Clara no parla espanyol. I el català? Va tractar d'aprendre algunes paraules abans de sortir. El resultat va ser una gran riallada quan ella i la Elena van trobar que eren dos "noies" tenint amb compte que en italià si sents noia és que estàs avorrit i potser hauries de buscar-te alguna cosa interessant a fer.

Tornant a la Elena, allí estava, ja preparada a la sortida, a la petita sala d'espera de l'aeroport. Mentre que la Clara entra acompanyada pel seu germà i quatre maletes voluminoses, ella ja està allí una mica nerviosa, intrèpida per la sortida imminent. Dos companyes de viatge, compartint el descobriment d'una nova realitat. No serà tan lluny de casa, però estan segures que tindran molt per aprendre, comparar i esbrinar. I més a més, ja han donat un cop d'ull al grup de Facebook: "No ets de Lleida si no ..." per a tindre una petita mostra de la cultura d'una ciutat que s'imaginen com acollidora i animada. La Clara s'ha enamorat de la Seu Vella, del seu estil de transició entre el romànic i el gòtic que des de sempre l'ha fascinat.

Una cançó en espanyol per entrar a la nova atmosfera, abraçades i salutacions als seus estimats i ja estan a la porta de sortida de l'avió. A punt per volar !!

La primera etapa és Milà i, l'endemà el segon tram les porta a Barcelona. Després, des d'allà, finalment arriben a Lleida. Mai oblidaran el llarg viatge en tren; Encara recorden amb alegria les mil vegades que es van preguntar si haguessin agafat el tren que tocava, comptant la miriada de poblets que es troben al llarg d'una ruta de 3 hores.

I llavors, de sobte, ella! La Seu Vella. Sí, és el campanar de l'antiga catedral de Lleida. Al final, el tren era lentíssim però correcte!

Baixen a l'estació i la Clara ja es queda encatada; Només serà una estació de tren, però li agrada tant que s'oblida per un moment del cansament d'un llarg viatge, i fa una fotografia. La seva primera foto és de l'estació de "Lleida-Pirineus". S'intercanvien una mirada divertida i sorpresa: "I els Pirineus on són?". És tot nou, per explorar i descobrir.

Ara és el moment d'intentar comunicar-se. I no tenen més remei que l' anglès. Entren en una botiga i pregunten quin bus han d'agafar per arribar al seu pis.

Recorden amb diversió el propietari, que no coneixent una paraula d'anglès només s'expressa amb gestos que imiten el conductor de l'autobús, assenyalant les parades. La Clara i la Elena ràpidament s'adonen que potser seria millor parlar amb italià!

En tot cas, la mímica és eficaç i, en pocs minuts, arriben a casa. Les espera la Maria José, que fins i tot prefereix el Francès a l'anglès. La Clara es sap alguna paraula n'hi ha prou per comunicar; el pis no s'assembla gaire a les imatges que havien vist per internet, però d'alguna manera s'adaptaran. Segurament mai pujaran cap a la terrassa, que és la llar d'una gàbia plena de coloms, pobres!

Yousouf i Fiona seran els seus companys de pis; Africà ell, xinesa ella.

Una bona barreja de cultures distants les unes de les altres; però és precisament la diversitat que els unirà amb les interminables comparacions sobre els temes més diversos i, fins i tot, sobre els plats més bons de cada país.

Doncs, al número 1 de Carrer Alfred Perenya, la vida comença a fluir serena entre una xerrada i l'altra, un plat de pasta vital per dos italianes i el gust exòtic i picant d'un Mafé Tig, resultat d'una cuina lenta i pacient feta de olors inebriants. La Clara i la Elena, en poc temps, descobreixen molts micro-mons. Transcorren els seus dies entre la feina i la passió per la ciència i l'exploració de tots els racons de Lleida. Passen tardes

de sol a les ribes del Segre i al Turó de la Seu Vella; es queden fascinades mirant a l'orgull i a l'esperit de cohesió que es respira vivint amb contacte amb els catalans.

No obstant això, falta alguna cosa més. I la Clara, entre les dos, és aquella que més se'n dona compte.

Han passat dos mesos des de la seva arribada, i no parlen ni amb espanyol ni amb català. Durant una nit entre amics, algú li fa "pesar" aquesta falta, i sense adonar-se'n, li dóna la motivació per a creure que pot aprendre dues noves llengües per sentir-se de veritat una part de aquella realitat que començava a estimar-se.

És així que comença a estudiar i poc a poc aprèn a comunicar-se amb espanyol; Aquesta ha sigut i seguirà sent una de les més grans satisfaccions de la seva vida. L'aprenentatge d'un nou idioma i viure en contacte directe amb les persones que el parlen: les dues noies s'adonen ben aviat que a Lleida non van arribar per un projecte d'estudi, sinó per viure un dels capítols més rics i més bells de la seva història.

Però això només és el primer dels dos capítols que componen aquest conte. El segon comença en un petit poble a 20 km de Lleida; aquí, a Almenar. Un dia, per casualitat, la Clara rep un correu electrònic. Li arriba des de un lloc web de intercanvi cultural. El missatge és de part de la Irene, una jove mare buscant una "Au pair" que pugui parlar amb anglès amb el Pau, el seu fill de 2 anys i mig. Clara tindrà un mes de vacances i la idea de viure un període en una família catalana, fent de baby sitter i parlant amb anglès, li agrada immediatament. Veu una foto del Pau, es perd en els seus ulls blaus, i ja sap què escriurà en la resposta a l'anunci. Estaria molt bé tindre una experiència com aquesta i sense dubte seria un mes ple de noves emocions. Irene ja està disponible a fer-li conèixer al Pau. És amor a primera vista: el primer dia del mes d'agost comença una nova aventura. Tothom li diu que segurament s'avorrirà en un petit poble com Almenar, però ella té la sensació de que no serà així. I amb el temps ja es veurà. Els dies passen serens i lúdics, incloent viatges curts, dinars familiars i jocs divertits amb el petit de casa. Pau té l'aguda intel·ligència d'un home en miniatura, parla i entén l'anglès millor que qualsevol altre nen de la seva edat. Cada dia és un descobriment, una nova oportunitat per aprendre. I és un d'aquests dies que Clara coneix una altra persona; una persona que aviat entraria en el seu cor, quan mai s'ho hagués imaginat. Aquesta persona és l'Albert. És un amic de la Irene; la conquereix amb un missatge amb italià traduït pel Google translate! Bé, no és pròpiament així, però entre els dos neix un

sentiment sincer, que torna a donar força al cor una mica apagat de la Clara. El camí que condueix des de casa del Pau a la de l'Albert, poc a poc es torna familiar. I cada vegada que s'encamina per allí mira cap al àngel daurat que domina el campanar de l'església d'Almenar, tan a prop de la que aviat es convertirà també en casa seva. Sí, perquè el destí ha volgut que la Clara i l' Albert comencin una vida junts des de el principi, com si fos la cosa més natural del món. Aquella vida en comú continua avui en dia, després que tot va començar en una nit d'agost amb un petó a sota d'un cel estrellat. Des de llavors han passat gairebé dos anys. Ara la Clara viu a Almenar, treballa a Lleida i, cosa que mai hagués imaginat, la seva llengua quotidiana és el català. Aquell mateix idioma que al principi tan s'assemblava al dialecte del seu poblet del sud Itàlia.

En aquest punt de la història us estareu preguntant qui és aquesta Clara i si es tracta d'una història real o inventada.

Bé, sóc jo la Clara. I això, potser resumida en molt poques pàgines, és la història dels meus dos anys com "catalana".

Un dels primers regals que em van fer Albert és la tassa que utilitzo cada matí per esmorzar. Ve de Montserrat i porta el dibuix d'una noia rossa amb el típic vestit català; una ret negra li reté els cabells, a la mà porta una coca. Damunt de la imatge hi ha una frase: Com ser una autèntica catalana.

Bé, jo diria que hi ha una cosa millor que seguir totes les instruccions d'aquesta tassa.

Hi ha alguna cosa per fer de manera que sigui molt més fàcil formar part d'un poble: parlar el seu idioma i comunicar-se amb els altres amb autenticitat. Cada llengua descriu la identitat d'un poble, a part de transmetre un missatge.

Un dia vaig llegir per casualitat una frase: els que aprenen un altre idioma adquireix una altra ànima. Aquesta és la història de com vaig arribar a tindre la meva segona ànima.